

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 190.

Sjette Sessions anden Samling.

63de Møde.

Torsdagen den 22de Marts.

(Fortf.)

Eutein (fortsat): Min ærede Nabo ansøgte igaar, at de saameget mindre vare nødvendige, fordi vi netop i Tilstedeværelsen af Bestmagternes Flaader i Østersøen havde en Sikkerhed for, at vi ikke vilde blive overskaldne; vi vare derved sikrede mod et Overskald fra Ost, og vi havde en Sikkerhed for, at de Allierede ikke vilde udøve nogen Overlast mod os, fordi de derved vilde komme i Strid med det Princip, som de havde udtalt, at de kæmpede for. Jeg vil dog her gøre opmærksom paa, at i Politiken gjælde Principer af denne Art kun for en Tid; det sande og rigtige Princip i Staternes gjensidige Politik er Gennytten, og, er der noget Land, der ved enhver Leilighed har udført denne Tanke, saa er det England; thi det har altid fulgt sin egen Interesse, uanset Andres. England har altid fulgt den, og Danmark har alvorligt maattet bøde derfor i 1807 (Bevægelse i Salen). Ja, man vil ikke have, at jeg skal anføre dette Exempel her eller henvende Tanken derpaa; men, hvis jeg vil gøre mig noget Begreb om, hvad der vil skee i Historiens Udvikling, da maa jeg henvende Tanken til, hvad der forud er skeet; og, skee der nogenstunde noget uretfærdigt Overskald af en overmægtig Stat imod en lille, da var det vel det, der blev udøvet i 1807 af England mod Danmark. At Bestmagterne i den nuværende Kamp mod Østmagterne have udtalt det som det Princip, hvorfor de stride, at kæmpe for Staternes Uafhængighed, det er rig-

tigt og tillige smukt gjort af dem; derved maatte de vide, at de i høi Grad vilde vække Sympathie. Men det er ogsaa deres Hovedformaal i denne Kamp, at Rusland ikke skal vore op til en for dem farlig Magt.

Jeg skal ved Stiden deraf tillade mig at anføre et Par andre Berragninger, som vistnok ikke kunne have nogen afgjørende Virkning, men som jeg dog formener, at man her, hvor der er Spørgsmaal om at drage den afgaaede Marineminister til Erstatningsansvar for meget betydelige Summer, ikke ganske bør see bort fra. I intet Ministerium er det i alle de foregaaende Aar saa strengt blevet overholdt at efterkomme Finantsloven og ikke tillade nogen Overstridelse, medens alle andre Ministre have begaaet betydelige Overstridelser, som i Marineministeret. Navnlige er det Tilfældet med Hensyn til Tillægsbevillingen for 1853—54. Jeg mener, at dette vel er et Hensyn, som ikke burde være ganske uden Vægt ved Betragtningen af denne Sag. Jeg tør endnu gøre opmærksom paa en anden Omstændighed, og det er den, at ogsaa i de Indstillinger, som fra de forskjellige Krigsministre ere gjorte til Hs. Majestæt, er der en ikke ganske uvæsentlig Forskiel imellem Marineministerens og den af Krigsministeren gjorte Indstilling. Af Krigsministerens Indstilling fremgaaer det tydeligt, at han vil have disse Summer til sin Disposition udover, hvad Finantsloven maatte bevilge. Han siger udtrykkeligt, at han forlanger dem stillede til sin Disposition „udover“ hvad Finantsloven maatte bevilge. Naar vi derimod gennemlæse Marineministerens Indstilling, da fremgaaer ikke denne Tankegang af Indstillingen. Der fremgaaer meget snarere, at de